

Sygn. akt: III C 235/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: stażysta Benita Wardęga

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. U.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w Ł.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda K. U. na rzecz pozwanego (...) Spółki akcyjnej w Ł. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda K. U. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 81,26 zł (osiemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt III C 235/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 lutego 2017 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 22 października 2015 roku powód K. U. zażądał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w Ł. na swoją rzecz kwoty 1.734,72 złotych wraz z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że dnia 3 listopada 2012 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki (...) o nr rej. (...) stanowiącego jego własność przez posiadacza pojazdu, który posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W następstwie tego zdarzenia doszło do uszkodzenia jej pojazdu. Wskazał, że na dochodzone roszczenie składają się: 1.550,72 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz 184 złotych tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii przed sądowej.

Nakazem zapłaty z dnia 21 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.735 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł, że szkoda powoda została zlikwidowana w całości.

W toku procesu obie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 3 listopada 2012 roku doszło do kolizji drogowej. Sprawca tej kolizji był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- oświadczenie sprawcy kolizji, k. 15-16;
- zeznania świadka Ł. T., k. 141;

W wyniku tego zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem jest powód. Uszkodzone zostały: błotnik, listwa ochronna błotnika, nadkole wewnętrzne, listwa ochronna drzwi tylnych, drzwi przednie, błotnik przedni.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- protokół szkody, k. 18;
- kosztorys, k. 20-21;
- akta szkody, k. 83;
- zeznania świadka Ł. T., k. 141;

Pismem z 15 listopada 2012 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 1.459,02 złotych, które wypłacił.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z 15 listopada 2012 roku, k. 19, 61;

Pismem z 28 maja 2015 roku powód złożył odwołanie od decyzji ubezpieczyciela. Pismem z 3 sierpnia 2015 roku pozwany odmówił uznania odwołania. Powód zlecił J. Z. sporządzenie kosztorysu naprawy. W kosztorysie tym rzeczoznawca stwierdził, że koszt naprawy pojazdu wynosił 3.009,24 złotych. Dnia 3 września 2015 roku J. Z. wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie powoda z tytułu sporządzenia kosztorysu w wysokości 184,50 złotych i stwierdził, że kwota ta została zapłacona.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z 28 maja 2015 roku, k. 28;
- pełnomocnictwo, k. 29;
- faktura, k. 30;
- pismo z 3 sierpnia 2015 roku, k. 62;
- kosztorys, k. 22-23;
- zeznania świadka J. Z., k. 95-96;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Zostało oparte na treści art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi również samoistny posiadacz, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powód winien była wykazać, że powstała szkoda, która została wywołana wskutek ruchu mechanicznego środka komunikacji innej osoby, będącej jego posiadaczem samoistnym, a szkoda stanowiła normalne następstwo tej działalności, zaś osoba ta zawarła z zakładem ubezpieczeń umowę odpowiedzialności cywilnej obejmującą to zdarzenie.

W ocenie sądu powyższe okoliczności powód wykazała, jednak w części niewystarczającej na wygranie sporu. Bezsporne w niniejszym postępowaniu było to, że dnia 3 listopada 2012 roku doszło do zdarzenia, w którym posiadacz pojazdu, ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej, uszkodził pojazd marki (...) o nr rej. (...), należący do powoda. Tym samym poza sporem było to, że miało miejsce zdarzenie, które miało być przyczyną powstałej szkody. Bezsporne było także i to, że w wyniku tego zdarzenia w pojeździe powoda doszło do uszkodzenia: błotnika, listwy ochronnej błotnika, nadkola wewnętrznego, listwy ochronnej drzwi tylnych, drzwi przednich, błotnika przedniego. Zakres uszkodzeń wynikał także z protokołu szkody i kalkulacji naprawy, stanowiących podstawę ustalenia i wypłaty odszkodowania przez pozwanego. Poza sporem było także i to, że pozwany jeszcze przed wytoczeniem powództwa spełnił świadczenie w postaci wypłaty odszkodowania w wysokości 1.459,02 złotych.

W ocenie sądu uwzględnienie powództwa wymaga nie tylko udowodnienia jego istnienia co do zasady, ale także co do wysokości. W ocenie sądu powód nie wykazał wysokości swojego roszczenia. Zakres uszkodzeń pojazdu i kosztów ich usunięcia wymaga wiedzy specjalnej. W art. 278 § 1 k.p.c. ustawodawca przewidział, że w przypadku faktów wymagających wiedzy specjalnej, dowodem umożliwiającym ich wykazanie jest opinia biegłego. Takiej mocy dowodowej nie mają inne przewidziana w procedurze cywilnej dowody, w tym nawet prywatne ekspertyzy opracowane na zlecenie stron, czy to w toku procesu, czy przed jego wszczęciem. Należy je wówczas traktować, jako wyjaśnienie stanowisk stron, wsparte wiadomościami specjalnymi. Oparcie rozstrzygnięcia na prywatnych ekspertyzach byłoby naruszeniem przepisów procedury cywilnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 lutego 2013 roku, sygn. akt I ACa 121/12, Lex 1311975). W judykaturze przyjmuje się również, że za niedopuszczalne uznać należy wszelkie próby zastępowania dowodu z opinii biegłych przez opinię wykonaną przez inne osoby, w tym nawet biegłego na zlecenie prywatnej strony, gdyż nie jest to tryb przewidziany w Kodeksie postępowania cywilnego. Opinia taka rozpatrywana może być wyłącznie jako dowód z dokumentu prywatnego, któremu w żadnym razie nie można przypisać znaczenia dowodu służącego uzyskaniu wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 19/12, Lex 1246842). Opinia prywatna przeprowadzona na zlecenie strony nie ma waloru dowodu z opinii biegłego sądowego, o którym mowa w art. 278 i n. k.p.c., który to dowód (wyłącznie) może stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, które wymagają wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 marca 2012 roku, sygn. akt I ACa 41/12, Lex 1211551). Wprawdzie powód wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, jednak nie uiścił zaliczki na poczet przeprowadzenia tego dowodu. Zgodnie z treścią art. 130⁴ § 1 k.p.c. strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd. Zgodnie zaś z treścią art. 130⁴ § 4 i 5 k.p.c. sąd podejmie czynność połączonej z wydatkami, jeżeli zaliczka zostanie uiszczona w oznaczonej wysokości, zaś w razie nieuiszczenia zaliczki pominięto czynność połączonej z wydatkami. Mając na uwadze to, że powód

nie uiścił zaliczki, chociażby był do tego zobowiązany postanowieniem z 29 września 2016 roku, sąd winien był obligatoryjnie pominąć ten dowód. Mając powyższe na uwadze przyjąć należało, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia z tytułu naprawy pojazdu. Z tych samych przyczyn należało uznać także, że nie udowodnił roszczenia wynikającego z kosztów sporządzenia ekspertyzy przedsądowej. Skoro powód nie udowodnił, by koszt naprawy pojazdu był wyższy od wypłaconego przez pozwanego odszkodowania, przyjąć należało, że nie wykazał, by zlecenie rzeczoznawcy sporządzenia takiej ekspertyzy było uzasadnione. W takim stanie rzeczy nie było także podstaw do przyjęcia, że szkoda, poniesiona przez powoda była wyższa od odszkodowania wypłaconego przez pozwanego. Z tych przyczyn sąd orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z treścią art. 98 § 1 i 3 k.p.c. przyjmując, że pozwany wygrał proces w całości. Na poniesione przez niego koszty procesu składały się: zastępstwo procesowe z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 617 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

O nieuiszczonych wydatkach sąd orzekł zgodnie z zasadami odpowiedzialności za wynik procesu, o których mowa w art. 98 § 1 k.p.c. Na nieuiszczone wydatki składał się koszt stawiennictwa świadka J. Z. w wysokości 81,26 złotych. W takim stanie rzeczy sąd, działając na podstawie art. 130³ § 2 k.p.c., nakazał pobrać od przegrywającego proces powoda na rzecz Skarbu Państwa tę kwotę, o czym orzekł jak w pkt III sentencji.